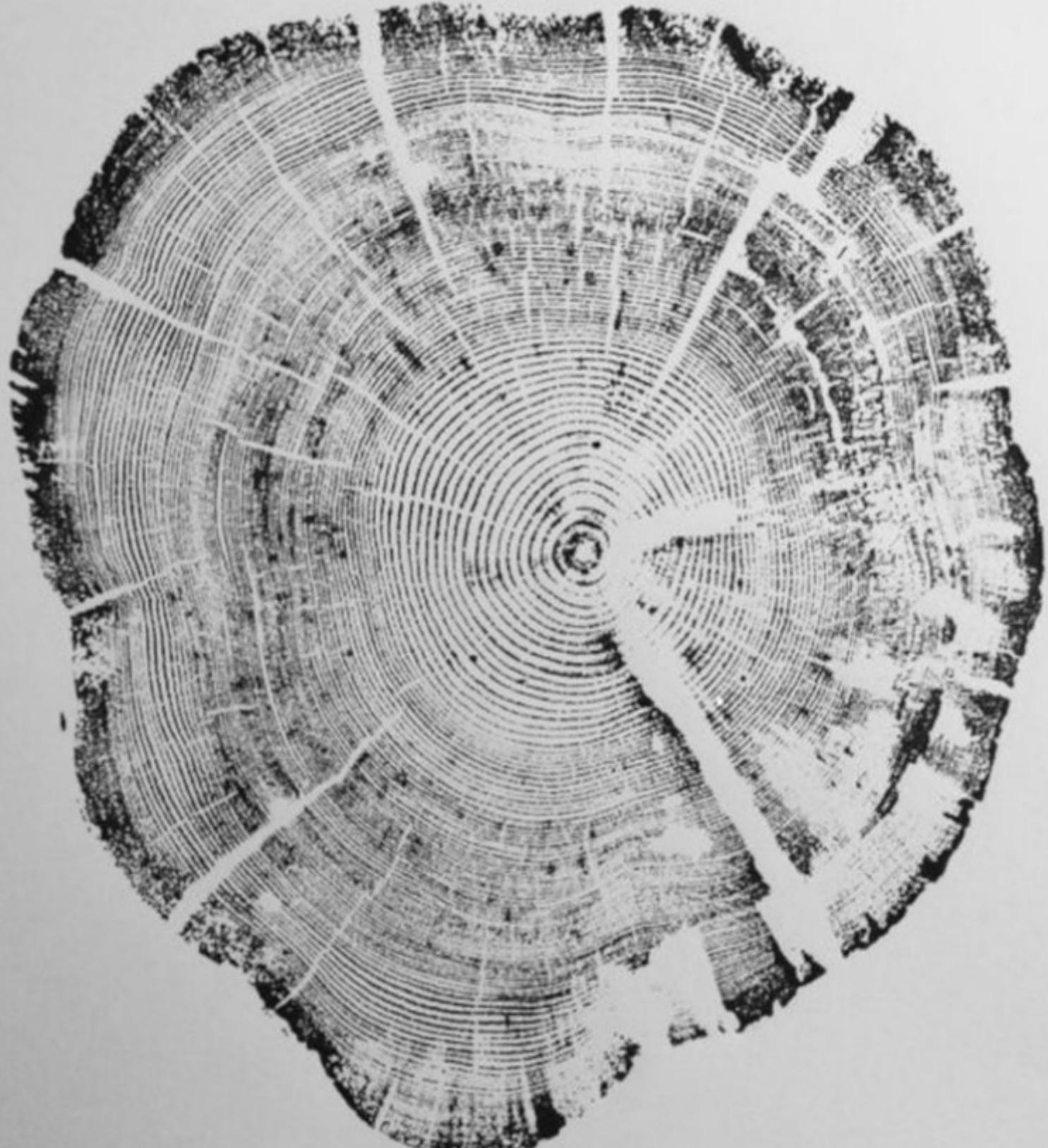

ПРОЗОР

Лист ученика ОШ „Краљ Александар I“, Горњи Милановац, 28. јун 2021. године

1931 – 2021.

90 година од оснивања школе

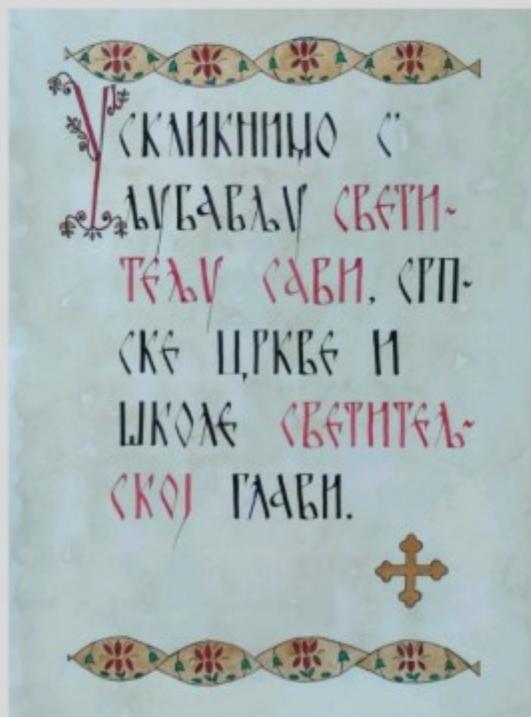
Калиграфија као хоби

Јана Трбовић, VII₃

Никола Љубичић, V₄

Дана Колесникова, VII₃

Јана Јанковић, VII₃

www.kraljsleksandargm.edu.rs

Издавач: ОШ „Краљ Александар I”, Горњи Милановац
Главни и одговорни уредник: Јасмина Радосављевић
Технички уредник: Сања Миленовић
Сарадници: Ученици и наставници школе
Насловна страна: Теодора Пауновић, VIII₄
Тираж: 120
Штампа: „НБС Граф“, Горњи Милановац

СИР - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

37

ПРОЗОР / главни и одговорни уредник
Јасмина Радосављевић. - 2010-. - Горњи
Милановац (Хероја Дражевића 2) : Основна
школа "Краљ Александар I", 2010-. (Чачак :
Светлост). - 24 см

Годишње
ISSN 2217-2858 = Прозор
COBISS.SR-ID 176272908

МОЈИ ДАНИ У ОШ „КРАЉ АЛЕКСАНДАР I“

Школа, установа чији је основни задатак образовање младих људи... Место, које је колевка знања, место упознавања, дружења, лепих и тешких тренутака...

Место прве симпатије и првих љубави, смеха, игара – наш други дом.

Моја школа је више него обична зграда. То је једна од најлепших зграда у Милановцу и школа са најдужом традицијом у граду. У школи сам провела најлепше дане, поделила сам све радости, туге и увек сам се ослањала на своје пријатеље, јер зато пријатељи и постоје да лакше прећемо своје невоље и тренуци среће су нам већи ако се неко радује нашој срећи.

Тужна сам када помислим да ћу оставити своју школу, малу, али мени важну, своју клупу, наставнике, другове.

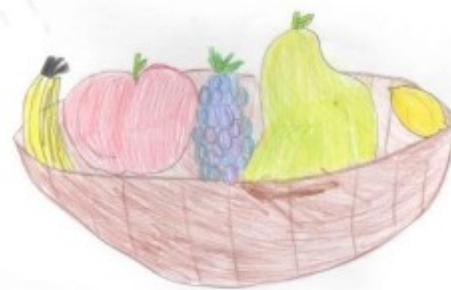
Крај школске године је ту, а са њим и растанак још једне генерације. Са чежњом у срцу и сећањима крећемо у неке нове, нама још непознате просторе. Једно је сигурно, састанак под густом крошњом дивљег кестена и време проведено заједно заувек ћемо памтити.

Ружица Љубичић, VIII₄

АЗБУКА

Ања Парезановић, I₄

Василије Трнавац, I₃

Ученица сам ОШ “Краљ Александар I”, основане 1931. године у срцу Шумадије. Лежи на реци Деспотовици између две планине, Рудник и Вујан. Временом се у њу доста улагало па је од најстарије школе постала најмодернија школа у граду. Наставници пружају огромну пажњу свим ученицима понаособ. Моја школа има и компјутерске кабинете где се ученици упознају са основама технологије. Сваке године ваннаставне активности су уживање за све ученике, сви се међусобно дружимо и промовишемо себе. Школа и учење представљају радост и задовољство, неком тешку муку и свакодневне обавезе. Волим школу и могу рећи да ми она, до сада већ осам година није представљала проблем. Поред шетњи и разговора на великим одморима, и тихог шаптућа на часовима, у школи увек међу ученицима има и сукоба. Али они нису нерешиви. Прве љубави се стичу у школи, на ходницима лупају срца дечака и девојчица, погледи непрекидно круже међу нама.

Школа има својих предности, стичу се добра животна пријатељства ,а учи нас о томе како да се снађемо надаље у животу, да поставимо неки дугорочнији циљ. Драго ми је да сам део најбоље школе у граду. Сада је пред нама завршни испит, велики корак на следећем степенику нашег живота. Биће, надам се, успешан. На том степенику ћемо се растати од осмог четири, размишљајући о даљем школовању и будућности.

Сара Брковић, VIII₄

Ја, ученик ове школе

Александра Прелић, VIII₄

Ја, ученик ове школе

Ја, ученик ове школе,
Желим да деца раде шта воле!
Детињство је једно,
Зато нека буде памћења вредно!

Одељење I

Ех, кад бисмо имали башту,
Како би нам то развијало машту!
Да бар имамо фонтану,
У најлепшем мермеру исклесану!

Ивона Вранић, I₃

Желимо да уместо степеника,
Ходнике красе тобогани,
И да свако има свог истомишљеника,
Да му нико ништа не брани!

Да наставници имају посебну кантину,
Да одморе могу проводити у миру!
И ученици да се забављају на игралишту,
А зими да клизају на клизалишту!

Елена Лазаревић, VIII₂

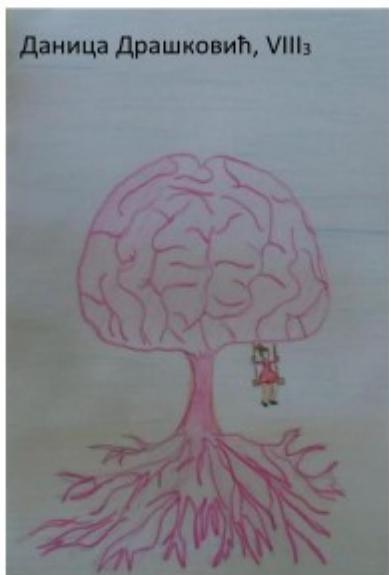
Учење је и даље на првом месту,
Али нећемо да заборавимо забаву честу;
Деца треба да подстичу машту,
Да би могли у добре људе да израсту!

Лара Милена Мартин, VI₁

Наталија Јаковљевић, VIII₃Дуња Николић, VIII₃

Моја школа у измененим околностима

Даница Драшковић, VIII₃

Лепо је, а нарочито у свечаним тренуцима, мислiti и писати о својој школи. Пети разред, нова средина и нови наставници.

Успомене на школу из претходних година још увек су свеже, али услови у којима сада радимо, тешко се могу поредити са оним пре. Није то само због разлике у броју предавача и потешкоћама нашег привикавања. Корона вирус је понајвећи кривац за то. Како могу рећи да се осећам лепо, ако више од годину дана нисам могла да се срдачно загрлим и поздравим са другарицама, да се слободно заједно шетамо. Нисмо могли да у поверењу, дошапнемо једна другој по неку тајну. Посебно неугодни и тешки су били „онлајн“ часови код куће, поред рачунара. Из њега само чујемо сувопарне речи професора, а свима нам је далеко драже и јасније када испред нас видимо његов лик и покрет док објашњава нову лекцију. Тада нам је све некако лакше и разумљивије. У противном, много тога нам остаје недоречено. Често не могу да издвојим оно најважније и најбитније, већ „лупам главу“ и учим све напамет, као песмицу. То је, морате признати, поприлично тешко. Скоро да нема јутра, после првог буђења, да се не питам: „Идем ли ја данас у школу или не?“ Надам се да ће и то проћи, па да ћемо сви заједно, а не по групама, сваки дан радосни састајати у дворишту школе, наравно без маски. Размењиваћемо мишљења о школи и часовима. Биће лепо да што пре заборавимо овогодишње тешкоће, па да са мање брига и непознаница савладамо наставне задатке.

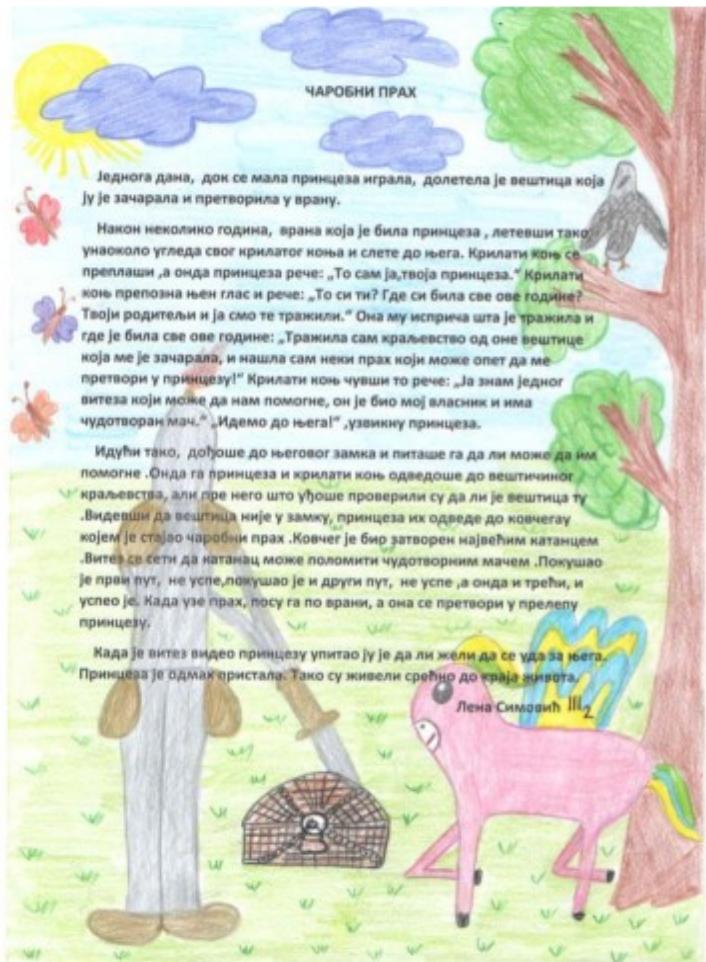
Тада ћу моћи, са више радости и расположења, писати о својој школи. Надам се да ћемо у њој доживети пуно лепих и незаборавних тренутака.

Јустина Обрадовић, V₂

Фото: Кристина и Јулијана Вујовић, VII₁

Стварамо уметничке бајке

Зачарана принцеза

Био једном један цар и имао три кћери.

Једног дана најмлађу кћер је отела зла вештица и одвела је у пећину на врху планине и претворила у врану. Цело краљевство се забринуло за најмлађу цареву кћер. Цар је по целој вароши разгласио да онај ко нађе његову кћер, добија је за жену. Када је то чуо млади витез, одмах се упутио на планину на крилатом коњу. На путу до пећине прво је пронашао вештицу, а затим јој је отео чаробни мач којим ју је претворио у камен. Када је стигао у пећину, пронашао је врану и магичним мачем је претворио у принцезу.

Убрзо су се венчали и живели срећно до краја живота.

Ања Милићевић, III₂

Безусловна љубав

Некада давно, иза седам гора, иза седам мора, живела је принцеза Валентина. Имала је дугачку плаву косу и светлозелене очи. Имала је и крилатог коња Луси.

Близу Валентининог дворца, налазила се пећина зле виле Гаргане. Једнога дана Валентина и Луси су изашле напоље, нису обраћале пажњу и Гаргана их је зачарала. Рекла је: „Ти, принцезо, постаћеш врана, а ти крилати коњу, отићи ћеш у моју пећину!“ Тако се и десило. Луси је била у пећини, а Валентина као врана у шуми. Није хтела да се и даље зове Валентина, па је одлучила да себи да име Ваки. У шуми се нашао и витез Леон. Видео је Ваки и упитао је: „Ћао, да ли знаш где је дворац принцезе Валентине?“ Чим га је видела, свидео јој се, али је помислила: „Никада му се не бих свидела!“ Леон је исто помислио нешто: „Она је човек, мој инстинкт ми то говори!“ Упитао ју је: „Ти си човек, осећам то, да ли је истина?“ „Истина је. Ја сам принцеза Валентина. Зла вештица ме је зачарала“, рече Ваки. „Знао сам, чим сам те видео. И заљубио сам се“, рече Леон. „Ти се и мени свиђаш, али ја сам само глупа врана“, рече она. „То можемо да променимо“, рече он. „Гаргана има чудотворни мач, који може да те врати назад у твоје тело!“ Валентина га је замолила: „Када будеш ишао тамо, поведи и мог коња Луси!“ То је и урадио. Узео је мач и сео на Луси, па су полетели. Гаргана их је видела и почела да баца магију на њих. Промашила их је, па ју је Леон, да их не би више пратила, помоћу мача заробио. Дошао је до Валентине, пипнуо ју је мачем и она се вратила у своје тело. Загрила је Леона и Луси. Леон ју је упитао: „Валентина, да ли желиш да се удаш за мене?“ „Да“, рекла је она.

После неког времена, Гаргана је добила шта је заслужила, а Валентина и Леон су се венчали. Живели су срећно до краја живота.

Лана Пехрат, III₂

Стварамо уметничке бајке

Прича о принцизи

Некада давно био је један крилати коњ по имену Лори. Она је много волела да лети. Једног дана видела је црну врану.

Лори је одмах долетела да види о чему се ради. Упитала је врану зашто је тако тужна. Врана јој је одговорила да она заправо није врана, него принцеза. Рекла је да је зачарана. Лори је питала како је зачарана. Принцеза јој је одговорила да ју је напала вештица док је шетала. „Вештица ми је рекла да постоји само један лек који ме може претворити у принцезу.“ Лори је питала да ли зна где се налази. Принцеза јој је рекла да се налази у једној пећини. „Та пећина се налази код једног замка.“ „Шта чекамо? Идемо“, узвикну Лори. „Тамо има паукова, опасних паса и још много других препрека“, рече принцеза. „Ух, па можда је боље да ипак не идемо.“ У том се појави вitez који је у руци имао чудотворни мач. Лори га је питала да ли може да им помогне да пронађу пећину. „Наравно“, одговори вitez. Када су стигли до пећине, ушли су и почели да траже напитак. „Bay, каква пећина“, узвикну Лори. „Види, ено опасних паса“, рече принцеза. Принцеза упита: „Како ћемо сад?“ „Лепо, попни се на мене и полетећемо!“ „Добро је, прешли смо прву препреку. Идемо даље.“ После неког времена, ходајући кроз пећину, наишли су на напитак. „Лори, види, сво напитка.“ После је принцеза попила напитак и више није била црна врана, него поново принцеза. Када су изашли из пећине, вitez их је чекао испред. Након тога сви су отишли својим кућама.

Принцеза је била срећна што више није црна врана.

Сара Стругаревић, III₂

Анка Танасковић, III₁

Дуња Николић, VIII₃

Емилија Ликић, VIII₂

Зачарана принцеза

Некада давно у царству живела је најлепша принцеза. Сви су је волели и веома поштовали, а само једна вештица Гордана јој је завидела на лепоти.

Када је принцеза Ружица отишла у шуму да набере цвеће, угледала је боспомоћну старицу, а то је била Гордана. Принцеза јој је пришла и понудила помоћ, али Гордана баци чаробни прах и претвори је у врану и одведе је у своје склониште. Када се вест прочула, Ружичин отац позва младе витезove и нареди им да је пронађу. Витезови су дуго лутали шумом тражећи злу вештицу и њено скровиште. Једног дана најмлађи од свих витезова, лутајући шумом, наиђе на скровиште зле вештице Гордане. Када је ушао унутра, видео је кавез у ком је била врана и схватио је да је то принцеза. Извадио је свој чаробни мач и убио вештицу. Отворио је кавез и пољубио врану, која се претворила у принцезу. Када су дошли у царство, сви су били срећни.

Цар је приредио венчање, а млади вitez и принцеза Ружица су одлетели на крилатом коњу и живели срећно до kraja живота.

Урош Луковић, III₂

Облици и боје љубави

Мала љубавна ћерка

Моја је позадина у Јевреји и са је у тој љубавној појединачној слици присетио да је и моја љубав љубава.

Ној је љубавнији да се оправи и што сираш је љубавији да се дуго воле макома чланцију простиру уједно дуж њеног белија буџана. Јединствени су се љубави и тој је љубавији да се сираши. Још један љубавији љубавији су у тој. Потпунији су да љубавији љубавији љубави.

Лукавији су љубавији и у љубавији су ведаси да се љубавији су у Јевреји. Јединствени су љубавији и видели су љубавији и љубавији су љубавији. Још један љубавији љубавији су у тој. Потпунији су да љубавији љубавији љубавији љубавији љубавији.

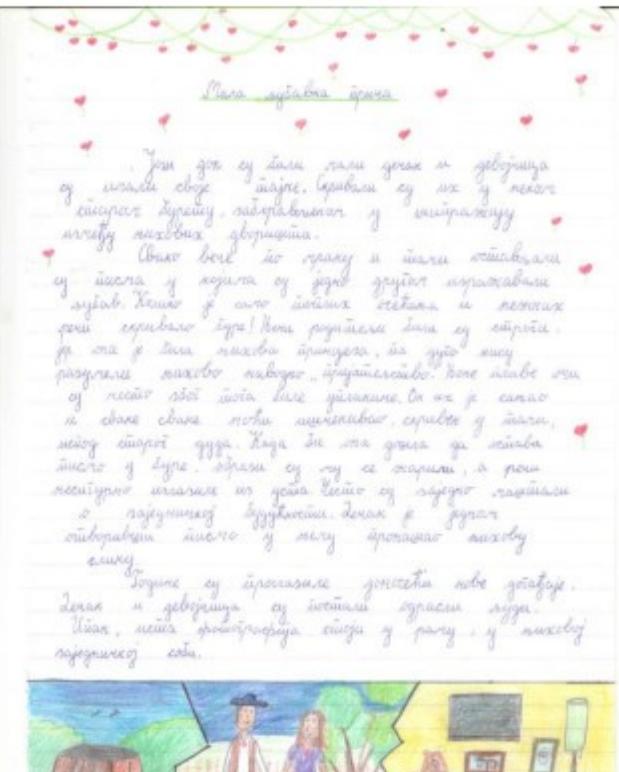
Дуња Матијевић, IV₁Елена Рашевић, III₃Софija Пршић, III₃

Моја симпатија

Нећу је имати, то нек се зна,
немам ја двадесет година.

Знате ли ви ко сам ја?
Ја сам у пословима,
немам ти ја за то времена.

Калина Драговић, IV₅

Магдалена Рашић, IV₁

И туга је део нас

Фото: Ива Јевтовић, VIII₄

Да ли ме чујеш

Још се сећам дана кад сам ти цвет
на јакну ставила,
Када је мами суза низ образ канула
И већ је прошло годину дана
А тебе тата још увек нема

Мина Вуковић, VIII₃

Још се сећам када је војска на врата
закуцала
А ти си са хлебом и пушком у руци
Оставио нас саме у кући
И у рат нестао без и једног трага

Фото: Хелена Марјановић, VII₄

Али и тад си о нама сигурно пазио
А пазиш и сад, зар не?
Знам да си ти она плава звезда
Она која ноћи осветљава
без и једне свеће

Сташа Марјановић, VIII₂

Сетно, а ипак доволно храбро,
Тако да лице изгледа насмешено
Погледам небо и нешто се питам
„Тата да ли ме чујеш, кад са тобом причам?”
Сара Вучићевић, VI₁

Лепоте годишњих доба

КАКО САМ ПРОВЕО ЗИМСКИ РАСПУСТ

Дошао је зимски распуст. Ја га проводим код бабе и деде на селу. Тамо је снег најлепши, а санкање незаборавно. Близу куће има брдо где се санкају сва деца из села, па и ја. Ту имам много другара и радо се дружим са њима. Зима буде хладна на селу, али мојој срећи тамо нема краја.

Лазар Николић, I1

Ања Николић, I₃

Теодора Кочовић, I₄

Јесење јутро

Осванило је јутро неочекивано,
гле, све жуто и помало љуто.

Кроз прозор гледам ласте мале
како се хвале да на одмор иду
саме.

Крилом ми машу, остављају наш
крај
и одлазе да траже нови рај.

Ја стадох покрај пута, махнух
руком
и рекох: „Срећан пут! Нисам
љута.“

Одељење III₁

Песма о пролећу

Пролеће полако долеће,
прва ласта на кров слеће.
Буди се и прво пролеће.

Мириси се шире,
процветале грane.
Ливаде и стазе се зелене,
ево стиже лепо време.

Када Сунце греје
и дете се смеје.
Сви се тада играмо,
племешемо, певамо.

Дуња Мијатовић, VIII₃

Данка Тешић, IV₅

Милена Глишовић, IV₅

Лепоте годишњих доба

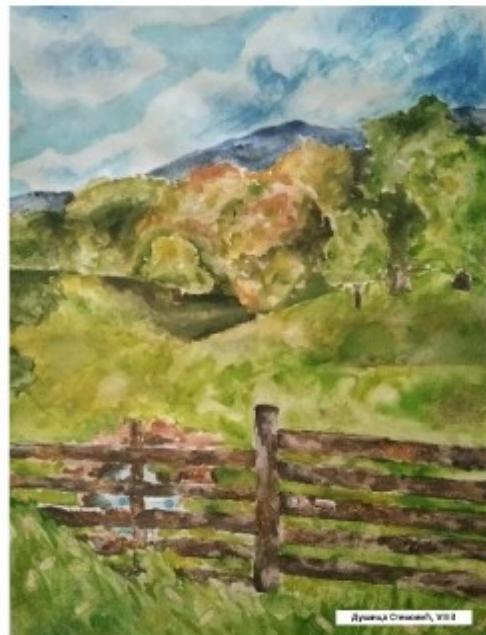
Пролеће

Пролеће је годишње доба где се све буди и крене да цвета.

Пролеће као да је заспало и после зиме се пробудило и тако изнова и изнова. Пролеће је пуно: птица, цвркута, цвећа, траве, пролећних боја. Много волим да изађем и играм се са другарима. Понекад останем напољу скоро цео дан и када падне мрак, ја се запитам: „Како време овако брзо лети?“ Мени је пролеће једно од најомиљенијих годишњих доба јер је: прелепо, пуно траве, дан је дужи, кад је ноћ има пуно звезда, дворишта су пуна меке зелене траве са цвећем...

Зато ја волим пролеће.

Вук Парезановић, III₁

Душанка Станковић, VIII₂

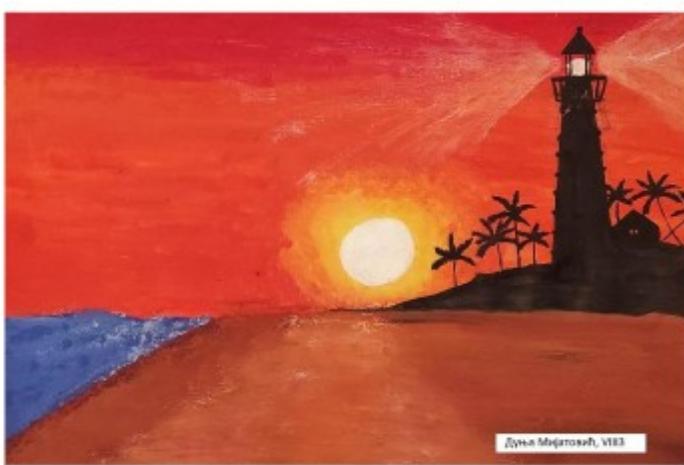
ПРОЛЕЋЕ

Пролеће је стигло у мој крај. Птице цвркућу, а инсекти зује и брује док шарено цвеће мирно стоји.

Расцветане, мирисле баште пуне шареног цвећа чекају Сунце да устане из своје постельје. У мом крају пролеће је учинило чудо. Паркови су пуни разног расцветалог дрвећа. Зелена трава мека као тепих гледа у бескрајно, плаво небо. Пчеле својим ножицама скупљају полен. Деца се радосно играју у парковима. Животиње су раздрагано дочекале пролеће. Лептири нестаšно лете по небу. Топле, звездане ноћи најлепше су у пролеће.

Пролеће ће увек бити најрадосније годишње доба јер се тада све буди.

Јелена Станковић, III₁

Душанка Мијатовић, VIII₃

Особа којој се дивим

Особа којој се дивим је моја сестра Ана. Она је моја старија сестра од ујака.

Ана има смеђу косу и плаве очи. Она има седамнаест година, висока је сто шездесет девет центиметара и има педесет четири килограма. Мршава је, али она стално тврди да је дебела, иако то није истинा. Она је добра, весела, наслеђана. Понекад се игра са мном. Када има времена, допушта ми да будем са њеним другарицама и даје ми да играм игрице на њеном телефону. Увек је добра према својим другарицама и рођацима. Спремна је, весела, али у неким ситуацијама када се изнервира, почне да виче и сви јој иду на живце. Воли да иде у град, да црта, прави колаче... Иако имам још сестара, са Аном проводим највише времена. Заједничко нам је то што сви кажу да личимо и обе имамо плаве очи. Пошто сам ја још мала, разликујемо се само по годинама.

Поред Ане се осећам као поред своје најбоље другарице, зато што се она, када има времена, игра са мном и увек када сам тужна, она уради све да ме развесели. Волела бих, када порастем, да будем као моја сестра Ана.

Лена Јеремић, III₁

МОЈ ДЕДА

Ја имам две баке и једног деду. Да се баке не наљуте ако бих писала о једној, ја ћу вам у овом саставу описати деду.

Мој деда се зове Љубиша. Он живи у Чачку. Има проседу косу и носи наочаре. Сада је у пензији, а када је био млад, возио је камион. Он и бака летње месеце проводе на селу. Тамо имају башту и гаје разне биљке. Волим кад сам са њим, јер ми прича занимљиве приче и труди се да ми испуни сваку жељу.

Најбољи је и ја га много волим.

Јана Топаловић, II₄

Лука Николић, VIII₄

Особу коју ћу ја описивати је мој деда. Добио је име Родољуб, али га сви зову Родо. Веома је висок и снажан. Када га погледате, прво приметите његове велике снажне руке и огромне шаке. Онда вам западне за око његов осмех, који му не силази са лица. Изнад усана, развучених у осмех, смеше се и танки брчићи снежно беле боје. Има ретку косу чија се боја не разликује од бркова. Пре него што је отишао у пензију, радио је у једној фирмам по имену „Металац“. Када је отишао у пензију, престао је да ради и кренуо је да се бави помагањем око изградње неких грађевина. Не бави се спортом, али јако воли да гледа фудбал.

Мој деда је јако добар човек и ја обожавам да проводим време са њим. Волим га јер много воли да се шали и увек је добро расположен. Он живи у кући испод мене и увек када моји родитељи оду на посао, он дође код мене и буде са мном.

Много волим свог деду и људе попут њега: добре, занимљиве и увек добро расположене.

Нађа Томовић, III₃

Ученик генерације Лена Танасковић, VIII₃

ПРОЗОР: Здраво, Лено! Драго нам је што си издвојила време за овај интервју и честитам ти на великом успеху.

ЛЕНА: Хвала, драго ми је што сте ме позвали на разговор.

ПРОЗОР: Како се осећаш као ћак генерације?

ЛЕНА: Осећам се лепо и задовољно, али сам свесна одговорности коју носи титула ћака генерације.

ПРОЗОР: Какви су твоји планови за будућност?

ЛЕНА: Планирам да наставим овим путем и да стекнем још више нових знања, али и познанства, како кроз школу, тако и кроз ваннаставне активности. Интересују ме природне науке, али још нисам одлучила чиме ћу се бавити у будућности.

ПРОЗОР: Који предмети су ти били посебно драги?

ЛЕНА: Малопре сам споменула природне науке. Физику и хемију волим, али математика је моја љубав од малих ногу. Поред ових предмета, одлично ми иду и језици, енглески и немачки.

ПРОЗОР: Поред редовних школских обавеза ових година, остварила си и сјајне резултате на разним такмичењима. Да ли је било напорно спремати сва та такмичења?

ЛЕНА: Такмичила сам се из доста предмета. Из математике сам остварила најбоље резултате. Од 6. разреда, сваке године учествујем на републичком такмичењу. За овакве резултате веома сам захвална својим наставницима: Марини Николић, Јовану Петровићу и Петру Балшићу. Из физике, хемије, историје и немачког, али и српског сам стигла до регионалног нивоа. На Националној географској олимпијади сам ове године остварила запажене резултате, 3. место на републичком нивоу, уз велику подршку наставнице Олгице Томић Гаковић. Доста времена сам провела спремајући ова такмичења, али то за мене не представља напор.

ПРОЗОР: Да ли је било људи који су те спутавали на путу ка овој титули?

ЛЕНА: Напротив, људи око мене су ми представљали подршку, родитељи највећу, а затим и другари и наставници.

ПРОЗОР: Шта највише волиш да радиш у слободно време и имаш ли неки хоби?

ЛЕНА: Тренирам одбојку и бавим се фотографијом. Највише слободног времена волим да проводим са својим другарима.

ПРОЗОР: Захваљујемо ти на издвојеном времену и желимо ти да будеш још успешнија у будућности.

Јована Живановић, VIII₄

Све моје

Моја домовина

Свака особа има земљу коју зове својом домовином. Себе сматрам срећном јер за мене постоје три домовине.

Србија је моја прва домовина. Ту сам се родила и ту сада живим. Породица ме је као бебу одвела у Дубаи, Уједињене Арапске Емирате. То сматрам својом другом домовином. Свако дете би пожелело моје детињство. Стекла сам много другара. За Египат, одакле је мој отац, слободно ћу рећи да је моја трећа домовина. Са породицом сам ишла у Египат и заволела тамошњу културу и обичаје. Тамо ми живе баба, тетка и стриц.

Моје срце је подељено на ова три континента, али посебно место за мене има Србија. Природа је предивна и уживам у сва четири годишња доба. Обожавам српску укусну храну. Волим да идем у села и да уживам у тој идили. Љубазни и гостопримљиви људи су понос ове земље. Својим другарима, који не живе овде, дочаравам како ми је у Србији. Трудим се да што више научим о Србији. Бабу и деду испитујем о култури и обичајима ове земље.

Доста људи одлази одавде, а ја бих волела да останем у Србији. Надам се да сви који живе овде схватају да је привилегија уживање у чарима које нуди ова земља.

София Изат, V₁

Песма о уснулој земљи

На бедемима манастира крвљу покапаним,
што чувају повест уснуле земље,
у њу лежи фреска што тиху тајну памти,
памти, да од заборава не пропати.

А земља беше заспала давно
јер на њу туђа нога крочи,
а истина се једва и разазнаје,
тек кроз легенду или успомену.

Тло је још влажно, сузе га поквасише,
и мачеви су закопани, никде им ни трага,
док духови прошлости над њом бдише.

Плодови су борбе у вечном болу преци наши,
у црно обучени, мајчинском тугом окупани.
Где су сада ти јунаци?

Касија Драговић, VII_a

Мој крај

Шумадија је мој крај. Добила је име по шумама. У њему се налази моје градско насеље, Горњи Милановац. Име је добило по Милану Обреновићу. Богат је по рекама, шумама и ливадама. Познат је и по фабрикама: Мелатац, Swisslion, ФК Металац и историји.

У мом крају људи се баве пољопривредом, туризмом, индустријом и свим производним и непроизводним делатностима. Многобројне манифестације се дешавају у мом крају: Српски фестивал светске музике, дани Настасијевића, велики Савиначки дани...

Најстарије зграде у мом граду су: Стари суд, црква Свете Тројице и Гимназија. Туристи најчешће посећују: Таково, Норвешку кућу, Музеј рудничко-таковског краја, Брдо мира, Рудник и манастире. Волим свој крај зато што сам ту рођен, зато што је прелепо у овом свету, зато што имам добре другове и зато што волим природу.

Ја бих свој крај променио и учинио лепшим и занимљивијим тако што бих направио безбедније паркове, да почистим улице и да направим још кошаркашких и фудбалских терена.

Василије Тишић, III_a

Моја школа

Зовем се Магдалена Станојевић. Првак сам. Моја учитељица се зове Весна Мишковић. У школи учимо и дружимо се. На одмору се играмо, ужинамо и смејемо. Моја најбоља другарица се зове Ања, а друг Лазар. Школа је место знања и дружења.

Магдалена Станојевић, I₁

Велики људи

Како сам помогла другарици

Када сам ишла у вртић, моја најбоља другарица је била Вања. Једном приликом Вањиној мами је био рођендан и она није знала како да је изненади. Ја сам јој дала идеју да направимо честитку. Помогла сам јој да нацртамо и обожимо честитку изненађења.

Ања Томовић, I₁

Јана Јанићијевић, I₄

ПОМОГЛА САМ ДРУГАРИЦИ

Једног сунчаног дана отишла сам са мамом на игралиште. Понела сам ролере, пошто много волим да их возим. Док сам се забављала, дошла је и моја другарица Мица, такође са ролерима. Знала сам да она не уме да их вози па сам је зачуђено гледала. Била је уплашена и често је падала. Пришла сам јој и понудила помоћ, јер сам ја самостално возила ролере. Држали смо се за руке и мало по мало померале. Она је била пресрећна, а и ја. Од тада још увек вежбамо држећи се за руке, јер тако раде праве другарице.

Лена Милосављевић, I₁

Михаило Симовић, VIII₂

ПРИЈАТЕЉСТВО

Када кажемо богатство, одмах помислимо на новац, јер њиме можемо купити све. Све? Постоји нешто што се новцем не може купити, за шта се боримо. То је пријатељство!

Имамо пријатеље који су са нама само у добром, а када нешто крене наопако, одмах нам окрену леђа. То, наравно, не можемо назвати пријатељством. Право пријатељство је када су пријатељ, друг, другарица увек ту за нас, и у срећи, и у несрећи, када знамо да можемо да се ослонимо на њега и да нас никада неће изневерити. Уз помоћ правих пријатеља све се лакше заборави и све тешко преброди.

Лепо је имати пријатеља! Онда имамо са неким да поделимо тајне и све оно што нас чини срећним и тужним. Пријатељи се морају поштовати, разумети... Лепо је радовати се с неким и сијати у лепоти пријатељства, дружења. Оно се негује, гаји и чува. Поверење се дуго гради, дуго памти.

Много људи је прошло, а и проћи ће кроз наш живот. Најважније је не остати сам! Кроз наш живот, у који смо тек крочили, проћи ће мног ољуди, а само прави ће остати. За право пријатељство треба времена. Пред нама су тек године дружења и доказивања. Још смо млади и неискварени. Овде су наши корени, корени пријатељства!

Сара Томовић, V₄

О друштву нашег времена

Сатирично перо

Живимо у времену које нам не пружа сигурност и веру у неки лепи и сигурнији живот. У свету се воде многи ратови, много је гладних, расељених...

Живим у малом граду који се налази у Шумадији. Ту је мој родитељски дом, школа, шира породица. Самим тим прилично смо заштићени од многих недаћа. Идемо у школу, проживљавамо све оно што младост великолично пружа. Али вести које свакодневно слушамо су застрашујуће: болест, беда, наши вршњаци на Косову који живе у немогућим условима и неслободни... Не могу да не размишљам о томе. Ако упоредим своје детињство и њихово одрастање, видим ужасне слике. То ме је подстакло да понекад причам са другарима о томе. Отоме колико смо често необавештени, себични, неосетљиви. Причамо о фирмированим патикама, тренеркама, телефонима. Шта још замерам себи у друштву? Чини ми се да смо се много препустили модерном времену и ономе што оно носи. А то није добро. О томе често причам са родитељима. Они ме уче да је традиција нешто што се не сме заборавити, да на њој треба да почива наша будућност. Често ми мама, кад се шетамо градом, покаже називе разних продавница и кафића. То су све сами страни називи писани латиницом. Где је наш лепи језик, где је ћирилица?

Још нешто важно сам сазнала од баке: да је ћирилица проглашена најлепшим писмом у свету. Зар то нијеово да се замислим, застанемо и мало више окренемо себи?

Јована Живановић, VIII₄

Ана Дамњановић, VIII₄

Фото: Ана Јелић, VII₄

Никола Штеријевски, III₁

Друштво нашег времена

Задубљена у стари филм са лошом резолуцијом из деведесетих, често се питам да ли припадам овде, овом модерном добу. Све се тако брзо дешава, а године лете и са собом доносе нове генерације које другачије размишљају и поступају од својих предака.

Када бих морала да кажем нешто што ме асоцира на друштво нашег времена, без сумње бих рекла да је то интернет. Модернизација оставља многе младе умове безово потребног знања. Ипак, колико нешто може бити лоше, толико и добро. Информације које се шире интернетом су од велике помоћи за стил живота који је данашње друштво изградило. У свој тој збрци људска топлина и нека фина реч постале су реткост. Понекад се запитам зашто смо постали тако безосећајни као људска врста, зашто само пролазимо кроз живот као странци и не размишљамо више да ли је неком потребна помоћ, него охолим корацима корачамо без освртања. Данас, као и увек, постоје разлике међу људима у социјалном, материјалном и моралном смислу. Успехом у животу сматра се само и искључиво велико материјално богатство. Материјално богатији имају веће привилегије, док се сиромашни занемарују. То је проблем који наше друштво мора да реши.

Суморност савременог друштва лежи у толикој посвећености беззначајним сликама, статусима, безвредним стварима, док живот пролази, а праве вредности остају занемарене. И док се осврнемо, бићемо стари, без успомена, подвига, о којима бисмо могли испричати својим потомцима.

Сара Молеровић, VII₃

Стари занати и стари предмети

Стари предмети са тавана

Од раног детињства ради одлазим на Пештер код прадеде Мильана и прабабе Станојке. Радујем се увек одласку тамо, јер знам да ме чека мноштво занимљивости. Тамо проживљавам једну бескрајну узбудљиву авантуру, упознајем потпуно другачији живот од оног који живим са мајком у Милановцу.

Готово увек је дочек на аутобуској станици у Сјеници исти. Деда Мильан раширених руку, са осмехом на лицу и шајкачом на глави, иде нама у сусрет. Док сам био млађи, носио ме на раменима до парка у ком је био „паркиран“ конь са кочијом којом ћемо путовати на Пештер, а сада ме поносно и чврсто држи за руку, не скривајући колико је срећан што нас види! Након што спакујемо кофере у кочију, поред празних буради и окрњених тамносивих бакрача из којих је деда продао сир и млеко, док нас је чекао. Крећемо на Пештер- пут у неки тако једноставан, а интересантан живот. Чини ми се да кочија путује кроз неко друго време, кроз бајку у којој је главни приповедач мој прадеда. Убрзо се испред мене осликава најлепши призор пештерског пејзажа. Стара, дрвена кућа са сламеним шеширом на глави, округли торови са кравама, козама, овцама, три-четири кокошке које кљуцају, широк, камењем оивичен бунар, празна кофа на ужету, поред је Рајко, наш умиљати риђи пас, који лупка репом жељећи нам добродошлицу. Радујем се шкрипању старих, дрвених врата на којима стоји реза. Отварајући их погледом, уочавам мердевине које стоје у предсобљу, а воде на таван. Имам жељу да се попнем горе и откријем тајну старог, мрачног тавана, али прво трчим прабаби у загрљај. Она је стара и слабо покретна. Једном руком ме грли, а у другој држи стари, челични млин за кафу, са којим сам се ја као мали играо и замишљао да је то био хеликоптер. Окрећући бакарну ручицу, меље зрно по зрно, да би са својом унуком, а мојом мајком, попила свежу кафу. Из чајавог шпорета допире мирис моје омиљене пите у облику пужа, а на полици изнад стоје сребрнасти лончићи са киселим млеком, прекривени чистом провидном газом. Пружам се на кревет са сламеним душеком, покривен шареним вуненим ћилимом и чекам да падне мрак. Када се смрачи, деда ће запалити петролеј-лампу и окачiti на искривљени ексер изнад четвртастог прозорчића са везеном завесом, разапетом између два ексера. Лежим, гледам у дрвене даске и размишљам о том тајанственом тавану на који су ми увек бранили да се пењем, јер сам био мали. Рано су зашкрипала стара дрвена врата, деда је отишао да чува стоку, а баба да сири сир, да бисмо касније заједно помузли овце. Мајка спава - прави тренутак за авантуру. Пречаге на расушеним мердевинама шкрипале су под мојим рукама и ногама. Закорачио сам у полураку радознато, споро и са пуном пажњом посматрао све те ствари око себе. Мали дрвени коњић се лагано љушкао, као да зна да сам ја клинац који се некад давно клатио на њему. Старе санке дремале су беспослене, а на њима су послагани шарени ћилими, прекривени целофаном. Огромна кошара, исплетена од прућа, била је испуњена кукурузом, а поред ње велики тамни ковчег у коме су се комешали разнобојни вунени клупчићи, дугачке игле за плетење, шарене мараме, везене шустикле...

На полици изнад, у колони, спаковане су кондуре и опанци различитих величина. Стари млин за кафу и две петролеј-лампе биле су смештене у левом ћошку, а на ексеру изнад висиле су платнене бисаге. На стари коњски самар наслониле су се уморне гусле и опуштено запостављено гудало. Трзнуо сам прстом преко жице... није баш као на мојој виолини, али је тај звук дао посебну ноту овој изложби старица. Стари кантар оклембесио се на дрвеним вилама, а поред њега прашњава метална пегла са ручком, давно заборављена. И док под зрацима сунца, који се провлаче кроз пукотине дасака, стидљиво извирују сви ти стари предмети, испод рупичастих врећа напуњених овчијом вуном истрча миш. Мали сиви миш потрча ка раскошној преслици која је дебитовала украј уског таванског простора. Била је усамљена као прелепа витка балерина. Два вљкасто исклесана ногара прегачом су се спајала у троугао који је прави ослонац тој раскошној фигури, а фина мала педала се наслањала на дугу мотку која је поткачила точак. Точак који је у свом кругу био украшен летвицама разних боја. Завртех точак лагано, боје на точку почеше да се смењују осликавајући прелепе дугине кружнице. Зглизио сам папучицу и притиском на њу опет покренуо точак. „Ради!“, узвикио сам. Из прашњаве хеклане торбице, окачене на преслицу, вирила је кудеља и два-три различита шиљата вретена. Сетио сам се Трнове Ружице. Газио сам лагано по педали која је окретала точак и преливала најлепши дугине боје. Отпуштам педалу и осетих руке моје маме преко рамена која каже: „Јеси ли видео каквих све кршева има, има и мишева сигурно!“ „Знам“, одговорио сам кроз смеђ, а и мајка се само наслејала.

Опрезно се спустих низ мердевине. Мала гибаница, у облику пужа, чекала ме на плеханом тањиру. Деда је извиро седе чупаве обрве и благо се наслешио, као да сеизвињава за оне „акрепе и дрекавце“ са тавана за које сам управо сазнао да не постоје!

Петар Арсић, VIII₂

Наши ствараоци

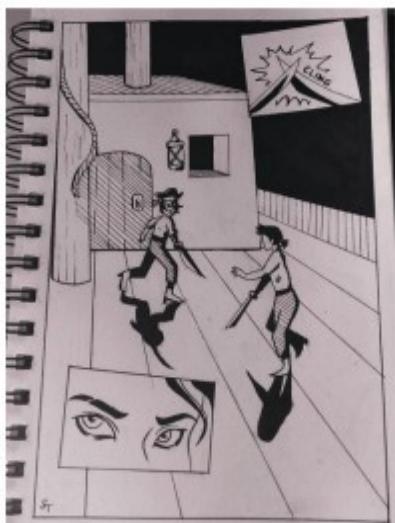
У приповеци Петра Коћића, оронуле сузе лију ради пада преко белог прага директно на онај свет.

Некада угледан, сада већ и немоћан старац, повуче са собом синовца Вују након неуспешлог покушаја продаје краве у ову смртну експедицију у беломе царству. Дечачић белих наусница и клецевих колена вуџарао се као врећа по блиставим бреговима, док је Рельја, јак као стена, коштатих ногу, пркосио снежним вртлозима који су их изједали из трена у трен. Радња се захуктава упадом у змијањску међаву без ближњег излаза. Лептирице су се ломиле у лету, снежни таписи шкриптути под ногама, а срдачан старац није посустајао ниједног јединог тренутка. Нада и вера за успехом слабиле су као и овај старац, али топлог срца и полубос даде и ту последњу крпу да угреје свог синовца. Падали су и поново устајали. Челичност ветрова утонула би у њихове душе, где би они на самој ивици живота вољно и изнемогло настављали. Урлици ветрова смејали би се слатко смрти док су се полуумртва уста љубила. Синовац и његов старатељ мучно су се спознали са сувом и равнодушном природом. Празних цепова и stomaka јурили би последње издахе слеђених плућа. Ледене стазе, све бројније, поигравале би се са три невина живота. Топло срце и немилосрдна међава на силу су се погубили, где не остале ни трага ни уздаха ових изнемоглих хероја.

Великодушан и испуњен, свом потомку није успео да обезбеди оно за шта су се највише и борили. Рельја и малишан Вуја јуначки су изгубили у овом окршају са природом, али ће зато увек остати упамћени у нашим сећањима.

Ксенија Козлина, VII₂

Шта ја волим да радим

Сунчица Томић, VIII₂

Волим да се играм,
волим да се мазим,
волим да учим,
боса траву газим.

Волим песме да пишем,
волим црвену боју,
а највише од свега волим
породицу своју.

Дуња Ђурчић, IV₅

Сара Брковић, VIII₄

ШАШАВ САТ

Деки једном старом
потребан је сат,
да зна кад да крене
до доктора за врат.

Сат му слабо ради,
казаљка се не клати.

Деки седи брци.

„Зар му шкоде моји хрци?!“

Ал' кад стане така-тика,
може да се слика.

Деда се сад смије,
заборавио да га навије.

Фото: Петар Савковић, VII₃

Фото: Миа Јеремић, VII₂

Никола Штеријевски, III₁

*Кроз ритам и хармонију
Знакове и симболе...
Кроз боје и облике
Алегорију и метафору
Доминанту
Кроз контраст и јединство
Реалне облике у нереалистичним односима
Кроз свет маште и фантастике*

*Кроз ликовне вредности и
наставу на даљину*

*Дођосмо до јединственог израза и
краја осмог разреда!*

Дејана Дамњановић

Душица Стевовић, VIII₃

Тања Николић, VIII₄

Лука Николић, VIII₄

Нађа Јанковић, VIII₄

Лена Лазаревић, VIII₂

Михаило Симовић, VIII₂

Лена Танасковић, VIII₃

Никола Глишић, VIII₂

Стана Марјановић, VIII₂